

*Шеф.* (подига ѝ рѣжжѣ-тъ, и ѝ показва ранены-тъ пѣрсти) я си виждѣ пѣрсти-тъ Маріе.

*Маріа.* Това нищо не е, такыва раны сѣ лесно цѣржѣтъ. Азѣ имамъ повече нѣщо, за кое-то быхъ ми мнозина завидѣли. Азѣ съмъ майка на едно като ангелъ дѣтенце; азѣ съмъ жена на единъ почтенъ човѣкъ; ты си осиромашелъ, но не си изгубилъ любовъ-тъ си къмъ мене; ты ако не си былъ щастливъ въ имота си, но си най-щастливъ въ домашно-то си благополучіе. Може ли да ся нарѣче нещастливъ она, кой-то има на що да ся радва и весели? —

*Шеф.* Безцѣнна жено! ты неще можешъ да угасишь въ сѣрдце-то ми онаѣж мысль, коя-то мя мѣчи, че съмъ тя направилъ азѣ да бѣдешъ злочеста. Азѣ кога-то щехъ да тя зема горкый-тъ Любоко, ще не ще, трѣбваше да тя отстѣпи на мене, а ако мя пыташь право да ти кажѣ че най-повече нему принадлежеше твое-то сѣрдце.

*Маріа.* Така е, азѣ го обыхахъ; азѣ съмъ ти това тогава казала и исповѣдала, и ты, като позна чисто-то ми сѣрдце, повѣри ся на мене имя зе — Па сега трѣбва ли пакъ чрѣзъ сѣщо-то исповѣданіе да изгубѣ повѣреніе-то ти?

*Шеф.* Ты ся ожени за мене за да испълнишь бащинѣ-тъ си волю, и защо-то бѣше сиротица искала си да ся настанишь на богато мѣсто.

*Маріа.* Па сега съмъ ти жена по мое избиране — Сегани е природа-та по-яко свързала, защо-то си и баща на дѣтенце-то ми.

*Шеф.* На дѣтенце-то ти, кое-то ты трѣбва да хранишь съ ранены-тъ си рѣцѣ.

*Маріа.* Попъ-тъ, кой-то ни вѣнча и съчета, ни е казалъ и за добро-то и за зло-то.